

Érdekes módon Farkas Judit utóbb interjúkötettel bizonyította, hogy azon kevesek közé tartozik, akik képesek azonosulni azzal, akit kérdéseivel megtisztel – ha nem is pillanatok alatt, mert nyilván fölkészülten áll a megszólaltatandó személy elé.

Emberismeret, írásérzék, tudás... Mi nem kell a valamirevaló megszólaltatáshoz?!

Persze a többi kérdező is jó munkát végzett, de ők hárman előnyben voltak velük szemben. S azzal – hála Istennek! – éltek is.

– Mindezzel akár be is fejezheted.
Magamtól? Hogy tehetném.

Kis Pál István

Madárlétezés

Félelem nélkül néznek rám,
noha emberdalt dúdolókat nekik,
félrehajtott fejük a figyelem,
csak a szárnyuk rebben,
szelíd sugallat a derű,
ahogy csendezkednek.

...

Szellőhordta pihéiket
magamba rendezem,
fülem a kínált odú,
oda fészkelődve
puhán elcsitulnak,
belecsendesülnek
... a vadászösztönre gondolok,
ha volt is bennem, kimúlt,
nem fűt a harci tűz sem,
szemembe gyilok nem ül,
csak a tőle való félelem
... nektárral s magvakkal élek,
nem mozdít iramló préda,
ez a bokor enyémnek elég,
más fészket nem dúlok
a magamét fedezve
... a borzas fiókák kirepültek,
egy jó kőhajtásra laknak,

az már nekem messze,
néha azért még erre szállnak,
hogy a párommal lássam őket
... még szeretnék repülni,
hogy a múlhatatlan vágy,
mint felhajtó remény,
vigyen a szélső fáig,
s ha lehet persze tovább,
vagy legalább vissza
... jó volna tudni mivé is legyek,
daloljak-e vagy csendesüljek,
bokrom száradva zörög,
a fák is csupaszodnak,
kőröm egyre szűkebb,
véle az idő is fogytán,
vagy talán már nincs is

...

Félelem nélkül néznek rám
a madarak, kik köröttem ülnek.
Félrehajtott fejük a figyelem,
egy szemernyit se rebben,
s lám, szelíd sugallat a derű,
ahogy a kéklő végtelenbe
belecsendezkednek.

...FA...TUM...

Csak fakuló kép a vész előtti létem:
a hajdan szertelen égbe törekvés,
az a konok földbe kapaszkodás,
a törzs, ahogy megáll a szélben,
s a lombom, szelíd hűvösében
a Fészek, a Nász, a Költés,
alig több mint emlék,
torzó, és semmi más...

Néhány gyökér szítja még bennem a
létet,
halódó csonkjaimra támaszkodva
tartok még egy zöldellő ágat
ég felé eredni.
Valahol van rajta még egy fészek,
vigaszomra egy-egy madáréneke,
tavasztól - őszig hadd higgyem,
hogyan élek.

Míg rajtam a nyüzsgő múlás
talál éteknék bomlott humuszt,
itt, a lét és egy másik lét határán,
én, a lassan már léteimből kimúlt,
az örök életbe költözök anyagnak.

Hintett magom már szálfá mind,
bennük él mindaz, mi voltam,
jó látni, ha olykor visszaint
belőlük mint jövő
a múltam,
s ki érezné nálam hűvösebben,
legvégül mégis, újra és megint
a lényeggé kell lennem...

a többi csak néma lebomlás!

Személyes törmelékek

hogyan mikor kezdődött
bizonytal nem tudom
az idő esztelen hóvihar
míg egyre bámulom
az alászállt felleget
hallgatom hogy
neszelnek az ablakon
mint öreg zongorán
a fészkelő egerek
s a Ragtime-virtuóz
filling-nepperek
jéghideg ujjai

Vedlett szalmazsákom
hullajt el szálanként
fészükre hordanak
a pézsmaszagú éjék
bomló zizzenésem
neszére lesve még
hallgat a csendvarangy
s lapulnak a férgék

itt már csak befelé van út
a kőbe kövült csigaházba
mert nincs hová kívülre
hát belülré maradtam
az ösvény egyre szűkebb
és kegyetlen spirálja
pont oda visz innen
hol egy ponttá lesz minden
ahol ugyanazt kínálja
a belülré s kívülre
az előtttem mögöttem
fölöttem s alattam

a szögesdróton üres nylon szatyor
mióta elakadt csak az idő szele tépi
fogoly prófécia szögén a világnak
megfeszült elrepülni vágy
a megváltatlan lator
szárnyai ha voltak is
denevérré váltak

Bölöni Domokos

A szépirodalom dicshalma

(Mizantrófikus piramis)

Legfelül a kegyelmesek
mellettük az élelmesek
s akiknek a hatalma sok
alattuk a nyalalmasok
még lejjebb a bujanyalók
akiknek a kurvannya jobb

végül az új
három tések
elturcsizott
bukleltitolt
támcsurizott
pedigrések

osznak kiknek
nem osztottak

akasztottak
támasztottak

a díjaktól
felfosztottak

nincs támadás nem vétek
kik kanyarból megtértek

csúcsrajó mecenatúra
díszlépés literatúra

dalolnak víg áriát
szinekúras páriák

halihó nekteknekek
halihó kaphattokok
helló hé morzsadokik
heurék' hé nyűvalakik
urbis orbis nemtudomkik

uramis és miramis
micsa' pompás piramis
mi vagyunk a tetején

szentistenem
Én – meg te

vagy tán mégis
– Te meg én?!